

Din totdeauna popoarele și statele aflate-n fruntea lor s-au străduit mai mult sau mai puțin să se achite de obligațiile ce decurg cu necesitate din cele două misiuni fundamentale pe care destinul și istoria le-au așezat pe umerii lor:

1) *Misiunea internă*, având ca scop creerea cadrului moral-spiritual și legislativ propice pentru valorificarea superioară a tuturor resurselor de care dispune țara respectivă (păduri, ape, resurse subterane, clădiri și instalații, potențial intelectual, potențial agricol și turistic etc.), astfel ca din plusvaloarea realizată de toți membrii activi ai societății și printr-o înțeleaptă repartiție și redistribuire a ei cu ajutorul pârghiilor aflate în mâna statului, prosperitatea să devină o realitate palpabilă (nu doar o posibilitate rătăcită în viitorul încețoșat al planurilor și promisiunilor electorale), iar mulțumirea cetățenilor să tindă statornic înspre fericirea generală;

2) *Misiunea externă*, adică sarcina deosebit de gingașă și complexă de-a spori neconținut prestigiul internațional al țării prin acele vorbe, fapte și atitudini inspirate din inima arzătoare a umanismului, care au capacitatea de-a contribui cu o câțime la îmbogățirea celor mai prețioase valori ale omenirii: pace, iubire și toleranță, libertate și întrajutorare, știință și cultură, progres și simplitate, bine, frumos, adevăr și dreptate.

Aflarea-n treabă la români

Scris de George Petrovai

Duminică, 11 Decembrie 2011 08:13 -

Sigur, mi se poate răspunde că valori precum libertatea, dreptatea și fericirea generală sunt năzuințe greu realizabile într-o lume aflată la discreția unui timp rău și bolnav, o lume în care libertatea, armonia și dreptatea sunt neîncetat agresate de primitivismul necesității, egoismului și strâmbătății, fapt pentru care fericirea își pendulează seducțiile între potențialitatea eternității ei în lumea de dincolo și actualitatea efemerității sale în lumea de-aici.

Dacă avem în vedere eșecul tuturor falansterelor, acele cuiburi ale fericirii făurite prin transpunerea în practică a unor îndrăznețe doctrine utopice, dar mai ales dacă avem în vedere imensele suferințe provocate de atrocele experiment făcut cu fericirea impusă conform standardelor marxiste, putem spune că atât în varianta efemeră, cât și în varianta de mai lungă durată, ea (fericirea) se datorează aproape în exclusivitate acelui echilibru lăuntric realizat prin reprimarea tuturor pornirilor instinctuale, care nu fac altceva decât îți umplu inima de nemulțumire față de ceea ce ai și de invidie față de ceea ce au alții.

Atâta doar că fericirea de mai lungă durată este apanajul exclusiv al omului credincios, căci echilibrul lui extatic se poate prelungi și adânci uneori până în vecinătatea fanatismului, grație forței transfiguratoare a speranței ridicată la rangul de certitudine.

* Cum aflarea-n treabă este mult îndrăgita filosofie a vieții pentru acei români care încă n-au fost contaminați cu lehamite și apatie, firește că ea se face simțită în toate sferile de activitate și la toate nivelele, conform preajustei zicale hrănită cu bani publici: "Timpul trece, leafa merge, noi cu drag muncim"...

Aflarea-n treabă la români

Scris de George Petrovai

Duminică, 11 Decembrie 2011 08:13 -

De-acord, zicala asta nu-i de azi, de ieri; ea era în floare și în celălalt regim. De unde decurge că aflarea-n treabă are cel puțin etatea zicalei, că doar marxiștilor tare le mai făcea plăcere să afirme că praxis-ul este izvorul și criteriul verificării adevărului...

Că aflarea-n treabă este o tristă realitate românească (cel mai adesea asociată cu chiulul, hoția și demagogia), rezultă cu prisosință și din poziția codașă a României între țările din Uniunea Europeană.

Dar goana nebună după diplome și titluri aducătoare de funcții, care la drept vorbind se potrivesc cu însușirile moral-spirituale ale grosului carieriștilor ca nuca-n perete, nu este și ea tot o dezgustătoare aflare-n treabă?

În celălalt regim se făcea mare haz pe la colțuri în legătură cu mania sărmanei Elena Ceaușescu de a părea altceva decât ce era ea în realitate, uzând pentru aceasta de diplome mincinoase, achiziționate în condiții mai mult decât suspecte.

România postdecembristă are, comparativ cu multe state din UE, un număr record de licențiați în anumite discipline (științe juridice, științe economice) și de doctori. Poate și datorită faptului că atâția medici români își iau lumea în cap, mai în glumă, mai în serios se spune că România zilelor noastre are mai mulți doctori decât medici...

Aflarea-n treabă la români

Scris de George Petrovai

Duminică, 11 Decembrie 2011 08:13 -

Dar câți dintre ei, ca și dintre licențiații nenumăratelor noastre universități postdecembriste, se pot mândri cu diplome obținute pe căi cinstite și câți dintre ei pot dovedi că diplomele achiziționate au acoperire valorică prin cunoștințele dobândite?

Iată un exemplu hazos și întru totul posibil din marea carte românească a aflării în treabă: O instituție anunță scoaterea la concurs a unui post de economist. Un brav aflător în treabă își depune și el dosarul. După câțva timp el este sunat de un angajat al instituției: "Păi bine, domnule, noi am anunțat că scoatem la concurs un post de economist, iar dumneavoastră ați depus la dosar diplomă de jurist!..." "Ei, fir-ar să fie! răbufnește titratul postdecembrist. Ca să vezi, eu le-am comandat diplomă de economist și ei mi-au trimis diplomă de jurist..."

Chiar dacă scena de mai sus pare mai degrabă extrasă dintr-o anecdotă grosieră decât din realitate, este de presupus că dacă încă nu s-a petrecut, ea poate avea loc oricând pe aceste meleaguri unde locuitorii dovedesc o remarcabilă inventivitate și perseverență în tot ce face casă bună cu pungășiile, potlogăriile și matrapazlăcurile. Iar universitățile așijderea, știut fiind faptul că în ele, pentru bani, urșii nu doar că joacă, dar chiar fac balet...

Sighetul Marmației, George Petrovai 20 nov. 2011